

OVERWEGING 19^e zondag door het jaar A - 9 augustus 2026

1 Koningen 19, 9a.11-13; Romeinen 9, 1-5; Mattheüs 14, 22-33

Het is er wel de zomer voor – om met alle weersvoorspellingen en toch onverwachte wendingen in het weer, op het water te zijn... een bijzondere zomer, deze zomer van 2026... het deed mij wat denken aan de zomer van 1976 toen onze ouders 25 jaar getrouwd waren en we zelfs als tieners naar de lucht keken of er eindelijk wat regen kwam...

We zijn 50 jaar verder, maar de weersvoorspellingen zijn nog even grillig en tegelijkertijd nog even knap – en de kunst is om met het weer te dealen.

Zeker als je weersafhankelijk bent – de agrariërs, de toeristen, de hoveniers, de buitenwerkers... het is soms **koorddansen....** Net als een zieke of iemand die het mentaal zwaar heeft: **koorddansen:** Blijven staan en het nemen zoals het is.

Laten we hier in het noorden maar niet klagen over het weer: het kan veel minder. Maar natuurlijk: we zoeken de balans.

Toch lijkt het wel of deze zondagmorgen ook de natuurkrachten de overhand hebben in de lezingen van vandaag – en dat ze ons goed doen beseffen dat wij, mensen, uiteindelijk veel minder regie hebben over ons leven en over de dingen als we vaak denken en willen.

De moeizaamheid die **Paulus** in de 2^e lezing ervaart, het zoeken naar antwoorden op vragen, het gevoel dat je je geloof niet wilt loslaten maar dat het je soms ook veel moeite kost om dat vertrouwen vast te houden, we herkennen het allemaal. **Paulus blijft staande** – gelooft dat God een reddende God is maar vindt zijn verhouding met zijn mede-Joden in Israël een ingewikkelde relatie.

De ontmoeting van **de profeet Elia** met God (in de eerste lezing) laat zien dat God juist NIET in de sterkere natuurkrachten te vinden is, althans niet in de krachten die mensen overweldigen zoals de zware storm, de aardbeving en het vuur –. Die zijn levensbedreigend en God is niet levensbedreigend maar levensreddend. Er is genoeg levensbedreigends in ons bestaan en we hebben vaak de neiging daar God de schuld van te geven, maar in storm, aardbeving en

vuur is God niet aanwezig... het is nooit God die je **doet vallen**! Elia had dat ervaren, had zelf de moed al opgegeven, maar als hij God dan tegenkomt, dan is het in een zachte bries, in de stilte.... Want daar pak je weer adem...

De God van Elia is niet adembenemend, maar juist een verademing, zoals een weekje vakantie of een rustige zondagmiddag ook een verademing kan zijn. Is niet het hele leven een afwisseling van harde tegenwind en zachte krachten? Van rustig lopen op het **koord van het leven** en de moeilijkheden die ons bedreigen en van tijd tot tijd doen wankelen?

Natuurlijk hoorde of las u afgelopen week ook over de twee vrouwen, de 2 zussen, die bij Callantsoog verdronken zijn toen ze een kind wilden redden... En natuurlijk zou je als gelovige kunnen zuchten: Waar is God? Slaapt Hij? Een vraag die vaak naar boven komt als het serieus tegenzit in het leven, ook bij crisissen in de wereld, in kerk en samenleving. Waarom **val ik**? Is het God die niet genoeg ondersteunt of is het **ons evenwicht** dat te wankel is? Zeg 't maar. De Bijbel geeft geen pasklaar antwoord op die vraag, maar Bijbelverhalen geven ons soms tussen de regels door een antwoord. **Het evangelie vandaag** is zo'n verhaal. Als Jezus zich na de broodvermenigvuldiging terugtrekt voor wat quality-time met God, gaan de leerlingen, het water op: en we weten: water is niet ongevaarlijk. Net als in de wereld, in de samenleving, is water ongelooflijk belangrijk- zie de droogte nu – maar water kan ook bedreigend zijn. Het werd avond: zoals het in periodes in een mensenleven soms schemer lijkt, even moeilijk gaat. Tegenwind... **koorddansen** - Het worstelen met die donkerte duurt tot het einde van de nacht en natuurlijk verwachten we in dit verhaal dat Jezus onmiddellijk helpt: alsof Hij de veroorzaker van de storm is... Maar hier is het zaak om geduld te hebben. En we leren: God is niet aanwezig in de storm. Het is NIET God die het doet stormen in ons leven. Maar als Jezus over het water naar hen toeloopt, als het ware: boven het gevaar is gaan staan die in het water schuilt, herkennen ze Hem niet en is er angst... de storm herkennen ze wel als ervaren vissers, maar een mens niet. Petrus wil het checken, maar zijn wankel geloof en **evenwicht** zijn niet zo sterk.... Jezus steekt zijn hand uit... Nee, God laat niet zomaar mensen zinken, zakken, vallen... maar uiteindelijk vraagt het geloof, vertrouwen... Als we ons alleen focussen op wat er allemaal tegenzit, op waar de storm vandaan komt, dan is redding ver weg... maar als we – **al koorddansend**, kijken naar waar redding vandaan komt, dan kom je aan de overkant... Ons hele leven als christen is een **koorddansen** en een afwisseling van beleven van Gods veraf-zijn en van Gods nabij-zijn: en dat ligt soms dicht bij elkaar. Alles staat of valt (letterlijk) met: vertrouwen op de Heer, vanuit het geloof dat Huub Oosterhuis zo mooi verwoordde: *niemand valt, of Hij valt in Gods handen, en niemand leeft, of Hij leeft naar God toe.* Moge het zo zijn, voor ons allemaal. Amen.

Pastor Nellie Hamersma